

De nieuwe wereldorde

Komt het ooit nog goed met de relatie tussen Europa en de Verenigde Staten 2.0? En wat moeten wij Europeanen doen als dat niet gebeurt?

Eerst maar het *best-case scenario*. Er treedt over drie jaar een nieuwe president aan en die brengt Amerika geleidelijk aan weer terug op de weg naar de democratie, de rechtsstaat en de internationale samenwerking. Allemaal doelstellingen die de VS onder president Trump pijlsnel aan het vermorzelen is ten gunste van eigenbelang. Zo'n terugkeer naar het beleid van de afgelopen 80 jaar waarin Amerika een betrouwbare partner en voorvechter van democratie en vrijheid was, zou theoretisch nog kunnen. Hoe groot is immers de kans dat er voor een tweede keer een narcistische machtswellusteling, gedreven door rancune en eigenbelang, tot president gekozen wordt?

Toch moeten we dat laatste niet uitsluiten. De Amerikanen zijn het, na 80 jaar, beu om voor de veiligheid van een ander continent te moeten opdraaien. Een continent bovendien, waar de meeste bewoners in vrijheid leven en het beter hebben dan de Amerikanen zelf, maar die de laatste 50 jaar te beroerd waren om iets voor hun veiligheid te betalen. Tien presidenten hebben de afgelopen 80 jaar een beroep op Europa gedaan om zelf een

geloofwaardige defensie op te bouwen. Wij hebben in Europa ondertussen een sociaal luilekkerland opgebouwd van de centen die we op onze veiligheid bezuinigden. Daarna trokken we een lange neus naar de Amerikanen die op allerlei economische en sociale lijstjes in de wereld achter ons wegzakten, maar waarop we, iedere keer als er militair ingrijpen nodig was om problemen in onze achtertuin op te lossen, weer een dringend beroep deden. De beide Wereldoorlogen, Bosnië, Kosovo, Oekraïne, de Koude Oorlog. Geef toe, wij hebben er een zootje van gemaakt en nu Amerika geregeerd wordt door een halvegare leugenaar, die onder andere deze sentimenten heeft misbruikt om aan de macht te komen, zitten wij met de gebakken peren. Maar goed, het zou dus weer goed kunnen komen tussen ons en Amerika... Of wij er wat van geleerd hebben betwijfel ik trouwens.

Dan is er nog het *worst-case scenario*. Het komt niet meer goed tussen het continent Europa en Amerika 2.0. Het trans-Atlantisch bondgenootschap is dood. Net als alle andere internationale verdragen, die met 'wereldleiders' als de Russische president Poetin en Trump *not worth the ink on the paper* zijn, zoals ze dat in het Engels mooi zeggen. Deze maand werd de nieuwe Amerikaanse 'veiligheidsstrategie' uitgebracht en die windt er geen doekjes om: de

Europese beschaving heeft zijn beste tijd gehad en zal binnen 20 jaar uitgewist worden. Amerika ziet Europa niet langer als een natuurlijk bondgenoot met een gezamenlijke geschiedenis en een gedeeld wereldbeeld maar als achterlijke, linksradicale *woke*-nietsnutten. Wij zijn geen bondgenootschap waard en daarmee dus de vijand! Dat komt enerzijds doordat Europa politiek verdeeld is en militair nooit levert, en anderzijds doordat de huidige regering van de VS niet langer gelooft in democratie, mensenrechten, geestverwantschap en het verbeteren van de internationale rechtsorde. Trump en zijn trawanten geloven maar in één ding: MAGA, wat staat voor principeloos eigenbelang. De door Trump gesmede alliantie van puissant rijke miljardairs, verstokte conservatieven, orthodoxe christenen, overtuigde racisten en ultranationalisten is bereid 's mans grillen te accepteren, zolang hij rekening zegt te houden met hun agenda's. De kans dat deze kongsi aan de macht blijft is best groot. Hoe moet Europa daarop reageren?

Dat vergt strategisch denken van het allerhoogste niveau. Zoals u weet zijn hier in Europa behalve Rob de Wijk en ondergetekende maar weinig mensen toe in staat. Ik zal mijn analyse met u delen en vertrouw er op dat Rob snel volgt en het voor de minder slimmen onder onze lezers nog eens haarfijn uitlegt.

Als we naar de wereldkaart kijken dan komt de dreiging tegen Europa uit het oosten (Rusland) en dus nu ook uit het westen (de VS). De enige wereldmacht die ons NIET rechtstreeks kan bedreigen is China. Natuurlijk, de Chinezen kunnen met raketten en vliegtuigen militaire macht projecteren richting Europa, maar wie moet hun spullen dan kopen? De Russen zijn de enige die Europees grondgebied met tanks en soldaten kunnen bedreigen en bezetten, die ambitie ook hebben en dat in het verleden ook gedaan hebben. En de Amerikanen zijn, met hun enorme vloot, als enige ter wereld in staat Europa via de zee aan te vallen. En wie begint met Groenland...

De Amerikanen en de Chinezen zijn al jaren in een worsteling verwickeld om de wereldhege-

monie en de Chinezen wantrouwen de Russen met hun onvoorspelbare honger naar extra territorium in combinatie met een duizenden kilometers lange gemeenschappelijke grens, waarlangs in het verleden al heel wat afgeknokt is. De Chinezen worden dus ook bedreigd van twee kanten (Rusland en Amerika), net als Europa. De Chinezen hebben echter niets te duchten van één economische grootmacht: Europa. Want wij liggen ver weg, kopen al hun rotzooi en hebben geen militaire middelen. Daar ligt onze kans. Europa moet zo snel mogelijk een militaire alliantie met de Chinezen sluiten. Aan een kant hebben we dan de Russen in de tang en aan de andere kant de Amerikanen. Zelden was een strategische dilemma zo makkelijk op te lossen. Als je dan toch een strategisch partnerschap afsluit met een autocratische, ondemocratische, meedogenloze wereldmacht, dan kan die wereldmacht maar beter enigszins betrouwbaar zijn. China dus!

We kunnen het Noord-Atlantische Verdrag dan in de prullenbak gooien (waar het feitelijk al ligt) en daarvoor een nieuw Continentaal Verdrag tussen de EU en China afsluiten. Hoeven we verder onze defensie ook niet uit te breiden, want soldaten hebben de Chinezen genoeg. Die komen ons dan vast helpen als het nodig is. En elke afspraak is per slot beter dan een deal met Trump.

Het is acht uur 's morgens. Ik heb de hele nacht doorgewerkt om deze briljante strategische analyse op papier te zetten. Dan druk ik nú op de verzendknop. Nog 1 minuut voor mijn deadline. Pff.

De woonkamerdeur zwaait even later open en met een verbaasde blik en de slaap nog in haar ogen komt mijn vrouw in haar nachtgewaad de woonkamer binnen. 'Goeiemorgen! Heb je nou alweer de hele nacht doorgewerkt om zo'n stom stukje te schrijven?', vraagt ze met verbazing en een beetje boosheid in haar stem. Ik knik bevestigend. 'Begin toch eens op tijd!' Dan zet ze ogen op als schoteltjes. 'En je hebt nu die hele fles whisky én die hele fles cognac leeggedronken die je voor Sinterklaas van de kinderen gekregen hebt?' Schaamtevol zwijg ik. Voorspellen van de toekomst blijft lastig zonder inspiratie. ■